

WALDEMAR KLEIN.

Novell
AF EMILIE FLYGARE CARLEEN.

Forta, från föreg. n. r.

— Hm, hm, sade gamle herrn, världen är upp- och nedvänd! Och ni, herr ryttmästare, hvarför friade ni icke till flickan, förän ni fick höra att hon var förlöfvad?

— Ack, jag hade ännu inte gjort det under resan, men detta förekom dock; och som jag icke kunde leva utan Julie, så beslöt jag likväl att våga ett försök, ehuru doktorn meddelat mig sin förbindelse.

— Nå, min baron, det hade väl icke haft någon fara för lifvet heller. Men emedan vi trasslat ihop saken, så får ni väl leva tillsammans, och det lär väl bli min omsorg att skaffa er det ni skall leva utaf.

Detta ljud såsom en himmelsk musik i baronens öron. Han drog sin bleka sköna brud med sig fram till fadern. Och denne frågade:

— Nå, Julie, står du ännu fast vid ditt ytt-
rande att du vid ett nytt väl skulle föredraga baronen framför alla andra?

Det var för den arma Julie liksom hon skulle uttala sin egen dödsdom. Hennes huvud svindlade, och hon såg på fadern tan att svara.

— Nå mitt barn, tala i ditt hjärtas känsla, men lek icke med ditt och denne mans tillkommande väl! Jag tvär mina händer. Säg, utan hyckleri, om du älskar honom mer än någon annan på jorden?

— Ja, svarade Julie, ty hennes blick träffade de spända oroliga uttryck i Waldemars drag, jag gör det! Och utan motsträfvighet tålde hon baronens häftiga glädjetrynningar, hvilken för-
tjust att kunna göra det i sin medfärdens när-
varo omfamnade ömsom henne och sin tillkom-
mande svärfar.

— Gud välsigne dig, Julie! sade bruksherrn och tryckte en faderlig kyss på hennes kalla panna. Hon aflägsnade sig, ty hon behöfde i sanning hvilas.

Snart var nyheten bekant i hela huset och baronens glädjetrynningar meddelade de öfriga.

XVIII.

Öfverläggningar, glädje, förväning, harm, bry-
deri med hvarjehanda annat smått och
godt af detta lifvets alster.

Se hennes varma blick, där tårn
bärfar
Och sannar eden, vid din mun be-
svuren,
Och världar du i känslans svindel
glömmes!

Sonen i Örnskog.

Fru von Horst satt en eftermiddag, åtta da-
gar efter helgen, i sitt gamla, trefliga och väl-
bekanta förmak, och genomgick uti tankerna
hvilka borde kallas eller utelutas vid den stora
fäst, som grosshandlaren Billing den 6:e juli
skulle gifva och hvar till bjudningskort ofördröj-
ligen skulle affärdas efter det förslag, som fru
von Horst skulle lämna sin gamle vän på anta-
let därpå. Hon hade en blyertspenna och ett
stycke papper liggande framför sig på bordet,
och allsöm hon funderade, tog hon sig en pris
och gjorde en anteckning.

— Hvad skriver mamma så betänksamt? frå-
gade Maria, som ännu obekant med fästens verk-
liga ändamål, obekymrad arbetade att med ett
strykningar och gräppningar taga några fläckar ur
sin nya lysterklädning, som vid annandagsbordet
i prestgården genom magister Trasselins biträde
råkat i delo med en säckfull. Maria suckade —
tyvärr voro icke fläckarna de enda minnena från
bröllopet.

— Jo, du må tro det är viktigt nog, barn! svarade mamma andäktigt. Du vet icke hur alla människor vid sådana tillfällen hafva an-
språk att bli i ihågkomna. Vi hafva icke många
bekantskaper, men Billing eger desto flera,
och han har lämnat mig förtroendet att upp-
sätta listan på dem.

— På hvilka, mamma lilla?
— Kors, på gästerna, som skola bjudas till
förlofningskalaset. Du har väl ej glömt, vet jag,
att du vid hemkomsten lofvat att afgöra saken
efter min önskan?

— Visst icke, mamma lilla! Det förundrar
mig blott att se det den redan betraktas som
afgjord, och det må väl — med all skyldig akt-
ning för mamma i första rummet och herr Bil-
ling i det andra — dock sara mig att man tän-
ker på förlofningsgästerna före fästmon. Hvar-
ken mamma eller han hafva nämnt ett ord om
saken, sedan jag kom hem.

— Nå, hvad var det nödigt! svarade fru
Horst, som nu fann det passande att begagna
sin myndighet. Saken var att betrakta såsom
afgjord. Jag hade ditt löfte och Billing mitt.
Han vet af gammalt att du alltid hänger huf-
vudet när saken kommer i bane. Men på det
du må veta att du kommer i betraktande före
gästerna, så länder det till din efterrättelse att
han i eftermiddag — jag väntar honom hvarje
stund — kommer att tala med dig. Och då, Ma-
ria, inga uppräddar, det säger jag, så framt du
älskar mig, barn! tillade hon betydligt mildare,
och ej vill se mina grå hår med sorg nedfara i
gräfen.

— För Guds skull, mamma, tala ej om att
öfvergifva mig! bad Maria, som, då modern kom
på det sista kapitlet, alltid snart bevektes. Jag
vill ju göra allt hvad mamma vill, — låt mig
blott slippa att själf säga honom det!

— Visst icke, Maria — han måste höra det
af dina egna läppar. Det skulle annars, och det
med skil, väcka hans missnöje och tvifvel om

ditt fria ja. Således måste du själf säga din
fastman att du tacksam emottager den lycka
han tillbjuder dig.

Det var första gången modern nämnt honom
såsom fastman. En iskall rysning flög genom
Marias lemman vid den vidriga föreställningen
att tänka sig gamle Billing, hvilken hon alltid
vördade som en far, nu förvandlad till make. Hon
hade varit nödsakad att gifva efter för moderns
föreställningar och böner, men nu återstod det
värsta, det att själf säga honom: "Jag är be-
redd". Hennes tankgång afbröts af modern,
som gjorde henne uppmärksam därpå att steg
hördes i förtugan och i största ängest hyskade
till henne: Nu gäller det...mod, mitt barn!
Jag vill lämna er ensamma, så går det bättre.
Fru von Horst hastade ut med sin förteck-
ning.

Maria kunde knappast andas. Straxt därpå
öppnades dörren, och — icke den fruktade Bil-
ling, utan Waldemar inträdde. Maria visste ej,
om hon drömde eller var vaken. På hans an-
sikte strålade det saligaste leende af fröjd, så
olika det, hvarmed han sist på samma ställe
stod fräfor henne.

— Maria!

— Klein!

Ord äro ju så fattiga... under de första mi-
nuterna låg deras själ i blicken, och huru myc-
ket värtigare är ej detta språk än allt hvad på
prosa och vers hittills blifvit uppnunnet för att
tolka den mäktigaste af alla känslor!

— Jag är fri, sade han ädligt, fri, min
Maria, att lägga mitt hjärta och den skörd,
hvarmed den högste belönar mitt arbete, för di-
na fötter! Äfven du är ännu fri — afgör ge-
nast, du högst älskade, bägges vår lycka!

Icke ett ord kom öfver Marias läppar. Den-
na öfverraskning var för stor. Hon såg tviflan-
de på honom — en sådan salighet var ju omöj-
lig.

— Maria, hvad betyder denna tystnad? I
Guds namn, det är väl ännu icke afgjort med
Billing?

— Jag väntar honom hvarje ögonblick, svar-
ade hon, hastigt återkommande till besinnning...
det är i dag han fått löfte om ett afgörande
svar... Den ädle Billing, sade hon vemodigt,
skall han väl förlåta mig? O, Waldemar, en
timma senare och — det hade varit för sent.

— O, tyst därmed! svarade han jublande och
tryckte henne till sitt hjärta. Nu är du min, Ma-
ria, och himmel och jord skola icke rycka dig
ifrån mig. Jag har ju din tro, min enda, out-
sägligt dyrkade?

— För evigheten min Waldemar! hyskade
hennes milda, sjäfulla röst, och för första gån-
gen möttes deras läppar. Som lifvets varma,
som grafven trogna — upplöstes deras själar i
en enda salig harmoni.

Emellertid stod fru von Horst i nästa rum
i den odrägligaste oro att det icke skulle slutas
lyckligt. Hon lade väl då och då örat till nyc-
kelhålet, men det talades så sakta att hon kun-
de uppfatta blott ett och annat ljud. Hm, sade
hon för sig själf, Billing är ej van att tala så
tyst... Och att jag icke hör Maria gråta! Gud
välsigne henne, det kära barnet — hon vet att
ära och lyda sin mor!

Nu ansträngde hon sina öron än en gång och
hon hörde sin dotter säga: För evigheten!

— Godt, godt! sade hon och nickade utanför
dörren... "Ja, för evigheten"... Hon knäpte
andäktigt sina händer tillsammans. Men nu
sked ingenting vidare; allt var tyst därinne, li-
ksom ingen människa funnits i rummet.

Då tyckte fru von Horst, att vid det här
laget kunde allt vara klart. Hon tog ett par
prisar ur sin stora förgyllda dosa, hvilken kom
som innehåll, det mest oförlikliga Norrkö-
pingsnys, var en gifva af den ärade vännen,
tittade efter uti spegeln om mössan och lockar-
ne hade sin behöriga form, och med en högtid-
lig lyckönskan på läpparna, öppnade hon för-
maksdörren.

Om någon gengångare från en längesedan
förlutten tid mött hennes blick, hade hon svar-
ligen kunnat bli mera häpen än nu, då från
tröskeln midt emot den, på hvilken hon själf
stod, grosshandlaren Billings långa, något fram-
böjda gestalt ströde emot henne, liksom för-
vandlad till en bildstod. Den svarta tillrånade
brudgumsdräkten, som han bar i följd af af-
förens högtidlighet, de blixtrande ringarne på
fingret och de ännu mera blixtrande diamanter
och topasälarne mellan de bländande hvita
veckan, som framskyttade under västen, allt
detta, i förening med det likbleka ansiktet, gör-
de att fru von Horst tvekande drog foten till-
baka öfver tröskeln.

Hela hans figur påminde lifsläfvande om den
döda gästen i Herbesheims saga, om hvilken
traditionen förmälar att han en gång hvart år
hundrade, i alldeles lika dräkt som Billing nu
bar, vandrade några veckor på jorden, under
hvilken tid han utvalde tre fästmon till föremål
för sina elake afsikter. Och dessa voro, att se-
dan han tjugat och därat dem med smicker och
löften, befunnos de alla tre, samma natt den
döda gästens grasserande upphörde, döda i sina
sängar med huvudet vridet bakframt... Som
sagt är: fru von Horst tyckte sig tydligen se
den omnämnde döda gästen. Hon sände sig
likväl snart, ty för det första erinrade hon sig
att han borde uppträda under fastlagstiden, och
för det andra blyddes hon att låta skrämra sig
af sin egen bildning. Dristigt drog hon därför
foten åter tillbaka och låt nu sina ögon följa
samma riktning som Billings, hvilka voro fast-
växta vid något föremål af en annan sida af
rummet.

Men hvem kan skildra hennes gränslösa be-
störtning, harm och smärta, då hon i ett enda
ögonblick såg hela sitt stora med konst och
ihärdighet uppförda verk ligga sönderfallit likt
ett nedblåst korthus! Förskräckelsen förlamade
för ett minut hennes tunga, då hon såg Maria
lugnt sitta med hufvudet lutadt mot doktors

axel och honom med armen lindad kring hennes
lif, talande sakta med henne, samt bägge döfva
för hela den yttre världen.

Men fru von Horst kände konsten att väcka
dem. Hastigt sprang hon fram och ropade med
hela sin vredes lidelsefulla häftighet:

— Maria, i Guds namn, är du då alldeles
tokig, flicka! Där står ju din förlöfvade bort-
glömd vid dörren — och ni, herr doktor, jag ty-
cker ni borde hafva någon försyn!

— Min bästa mamma... Min bästa fru von
Horst... ursäktade sig båda på en gång....
Hör blott förhållandet! bad Klein. Min förra
förbindelse är bruten — nu är Maria min.

Denna djärfhet var alldeles oerhörd.

— Hvad — höra förhållandet... förbindel-
sen bruten... Maria är? Jag vill bli tokig, ro-
pade fru von Horst, för första gången i sin lef-
nad upprätt till en sådan ytterlighet, om jag
begriper hvarifrån ni, herr doktor, tar er friheten
att i mitt hus och med mitt barn handla efter
eget godtbefinnande! — Hvad menar ni? Hvad
tänker ni? Hvad tror ni? Är jag en nolla, den
man suddar ut efter behag?

— Stilla er, min bästa fru! sade Klein lugnt.
Mina känslor för er dotter äro ju ingen nyhet.
Besinna det förhållande, som åtskilde oss, och
hvad som nu österkalligen förenat oss! En
döende fars vilja måste då vara mig helig, men
när nu detta förhållande är upplöst af min
förra fastmō själf, kommer jag utan att, ana
förändringen i edra tankesätt, att i Marias hjär-
ta och från hennes läppar höra de ord, som blott
kunde gifva mitt lif värde och lycka. Påminn
er äfven, att Maria af dotterlig kärlek velat hem-
bära er ett offer, som vid er vink för alltid skilt
hennes från mig.

— Jo, vackert har hon velat det! genmålde
fru von Horst, darrande af harm. Ehuru hon
insåg, att nu ingenting vidare var att göra i
saken, sedan Billing själf blifvit åsyna vittne till
allt, förtröt det henne likväl ganska mycket att
nådgas göra utbyte mellan doktorn, som lefde
endast af sin praktik, och den rike Billing. Vis-
serligen hade hon för blott några månader se-
dan ansett partiet med Klein både godt och
önskvärdt, men sedan grosshandlaren anmält
sig, och hon vant sig att betrakta denne senares
egendom såsom sin egen, kunde hon ej förlikas
med någon annan tanke.

— Jo, hon har vackert velat hembära något
offer åt sin dotterliga pligt! återtog hon. I så-
dant fall ber jag eder vara öfvertygad att hon i
denna stund varit den allmätt afundade fru
Billing i stället för att nu — här sände hon
sig och afbröt något tvärt — i stället för att nu
göra mig, arma mor, ett sådant bryderi.

Leende aförde Waldemar denna utgjutelse,
tog hennes hand, såg henne i ögat med denna
goda värtliga blick, som ej en gång fru von
Horst kunde emottå, och sade:

— I Guds namn, låt det vara nog nu och för-
skjut ej er gamle gunstling därför att han icke
är egare till ett stort stenhus! Betrakta blott
mitt och Marias glädjestrålade ansikte, och det
skall försona er med förlusten. Dessutom,
mamma lilla, skola äfven vi skaffa oss en
treflig väning, där edra barn alltid kunna anse
som den högsta lycka att få välkomna den akta-
de och älskade modern.

Vid dessa milda till hjärtat gående ord smäl-
te den iskorpa, som fängde och egenlyttiga drag-
it kring fru von Horsts bättre känslor.

— Det får då bli som ni önskar, mina
kära barn! Välsigne er den gode gudens... Men
ni får själfva se till huru ni kan tillfredsställa
vår ärade gäst.

Den stackars herr Billing, som under hela
akten stått glömd och osedd, hade under tiden
öfverväldigad af de många och bittra sinnes-
rörelser, som kämpade i hans själ, nedsett sig
i ett hörn i soffan, där han med armarna i kors
öfver bröstet dystert blickade ned mot golvet.
Den sista såpbubblan, som han upplåste och
hvars präktigt skiftande färger några ögonblick
gläddat förhoppningen om en sen lefnadsfröjd,
den hade nu sjunkit för hans ögon — försäkel-
sen hade alltid varit hans lott. Mer än en gång
hade han funnit och begrundat huru litet män-
niskans vilja och kraft äro vuxna en strid emot
ödetts makter. Huru ofta hade han ej stått vid
målet, och då han trodde sig omfatta det, för-
svann allt, och han, den enslige vandrande på
lifvets stora hed, var åter ensam. Men i dunkla
natten lyste på fästet en tändande klar stjärna,
visande vägen till återseendet däruppe. För
hans andliga öga uppgick äfven i denna svåra
stund den vänliga stjärnan, och han böjde öd-
mjukt sitt huvud i tro och hopp om en stun-
dande vedergräning. Då Maria nu gick fram
samt blyg och rädd räckte honom handen, var
stormen öfverstånden. Med ett svagt, men vän-
ligt leende önskade han henne lycka.

Djupt röd bad Maria: Förlåt oss det onda
vi gjort, och tro mig, att då hjärtat redan var
borta, jag blifvit en dålig hustru; men en god
dotter vill jag vara, om ni ej försmär att anse
mig som sådan.

— Jag antar ditt anbud! svarade Billing ej
mindre röd än hon.

Och då äfven Klein nalkades med en varmt
bedjande blick, tog han deras händer i sina och
sade:

— Ännu, om ni vill uppfylla min önskan,
skall jag tro, att lifvet kan bära mig några ro-
sor. Jag ber er båda, som ej mer äga någon
far, att betrakta mig såsom sådan! Den väning,
hvilken jag redan låtit inreda åt Maria, skall
hon med sin make bebo. Ni, herr doktor, blir
mig då en vän och son och lilla Maria en god
dotter och huld värinna. Vidare, då det beha-
ger Herren att kalla mig till det hemland, där
modor och misärkningar finna en gräns, när ni
tillslutit mina ögon, är det er hvad jag genom
Guds nåd och egna bemödanden förvärfvat af
det timliga goda.

En högtid af stilla helig frid, sådan den säll-

lan förläns människan på jorden, frädes den-
na afton i fru von Horsts hus.

Några månader därefter lästes i Post- och
Inrikes-tidningen bland vigde i landsorten: På
Knapergårdens järnbruk i K—bergs län den
16:e oktober brukspatron Gustaf Konstantin
St—hal och demoiselle Karolina Klein, och på
samma ställe, samma dag: Konungens trojäre-
re, ryttmästare vid s—a dragonerna, friherre
Ernst von K— och demoiselle Julie Wilhelmina
St—hal.

Kort därpå läser en lika högtidlighet med
stor pomp och ståt hafva blifvit fräid i W—
Åtminstone hade allt hvad sommerskor hette så
nära jagat andan ur sig för att få alla de arbe-
ten färdiga, som vore bestämda till den 10:e
november, då allt hvad som kunde räknas till
den fashionabla världen åt sin Märtnas gäs i
grosshandlaren Billings praktfulla, upplysta hus.

XIX.

Återblick.

Tre år hafva förlutit sedan de i föregående
blad skildrade händelserna egde rum.

Bruskpatron St—hal sof, sedan halfannat år
tillbaka, dödens djufva lugna sömn. Lycklig
han, som kändt ut, innan lifvets svårare storm
afskakat bladen på det lutande trädet.

Gustaf St—hal hade tagit Knapergården i be-
sittning. Han blef icke bedragen på sitt para-
dis, ty med Karolina, som i huld ömtänksamhet
lefde blott för sin mans önsksningar, blef det
omöjligt för den gamla ormen att insmyga sig
där. Likväl hade han ännu en önskan upp-
fyllt, ty det fanns ingen arvinge till hans namn
och förmögenhet.

På Brunkenäs lefde inspektör Lindeman och
gamle tant Lisa Greta stilla och lugnt under
vintern. Om dagarne rökte han sin pipa hos
tröskelkott på logen, och hon vandrade fram och
åter mellan mjölkbunkarnes residens och kakel-
ugnsrån i sin egen lilla kammare. Aftnarne
förde det gamla paret med ett parti mariage
eller piket. Under sommaren var där mera lif,
ty då kom doktor Klein med sin familj från
W— att där tillbringa ett par månader, och då
företogs ständiga lustfärder emellan de bägge
egendomarne. Emellertid tycktes brukspatro-
nen ej kunna undertrycka en suck af afund och
hans unga fru en tår, då de sågo doktors båda
blomstrande barn.

Brink egde en egen icke obetydlig egendom.

Äfven han var lyckligt gift och lefde på en
högt vänskaplig fot med de båda familjerna.
Han var och förläp unga brukspatronens högra
hand samt behöll i denna egenskap ännu alltid
ett rum på Knapergården, hvilket genom sitt
namn af "Brinks rum" tillkännagaf att han ej
där ansågs som främmande. Fru Brink var ett
bildadt, förståndigt fruntimmer, hvars sällskap
behagade alla, ty hon var begäfvad med den
lyckliga förmågan att kunna så där tämligen
lämpa sig efter andras smak och tycken.

Men huru stod det till med baron von K—
och hans unga friherrinna? Strax efter gifte-
målet, då den stora hemgiften hvilade i rena
klara veckor samt bankosedlar i bundtar inom
ryttmästarens väl lästa schatull, voro alla både
den unge och den gamle brukspatronens böner
att kvarhålla det nygifta paret, fruktlösa. De
skulle först under hösten företaga en resa för
att besöka baronens få släktingar. Nå, det fick
vara, ty huru kunde man väl tillhöra den fashio-
nabla världen utan att på samma gång man gifte
sig äfven göra en resa! Men härtill inskränkte
sig ej ryttmästarens syften. Han låt därför sin
svärfar mycket artigt förstå att han, för att göra
sin Julie ett nöje och för att upplifva hennes
öga nedslagna lynne, hyrt en väning i hufvud-
staden för instundande vinter.

— Hvad är det för spektakel? frågade gamle
pappa först. Jag menar Knapergården har
gått an för Julie hittills. Därför tycker jag det
äfvän härrefter är onödigt att resa till Stockholm
för att muntra sig. Byggnaden på Möllerup är
snart färdig — då flyttar Gustaf dit och sedan,
tänker jag, har vi utrymme nog.

— Utan all fråga, min ärade herr svärfar,
men det är blott öfver vintern vi blifva borta;
sedan äro vi mer än glada att åter få komma
hem och tillbringa den vackra årstiden på lan-
det.

— Ödmjukaste tjänare, det tror jag nog! En
vinter i hufvudstaden kostar vackra fyrkar,
hvarför återresan om våren så där tämligen
följer af sig själf, liksom natten efter dagen.
Men det hade icke varit ur vägen om bror på
förhand ömnat sina planer, ty jag säger rent
ut att denna icke behagar mig.

Ryttmästaren var nog grannliga eller för
slug att icke reta sin svärfader genom motsä-
gelser. Han yttrade blott med mycket undse-
ende det han var ledsen att saken icke kunde än-
dras: väningen var redan hyrd.

— Ingenting annat, svarade bruksherrn, myc-
ket fogligt stämd mot sin mäg, för det han ej
blifvit öfver hans förra icke synnerligen fi-
na yttrande, ingenting annat? Det skall bror
icke oro sig öfver! Jag betalar hyran och gör
det blir min dotters olycka på ett eller annat
sätt, om hon får denna sin önskan uppfyllt.

Baronen blef så öfverraskad och ledsen att
han ej visste hvad han skulle göra för att se
sin mest berömd önskan uppfyllt. I detsam-
ma inkom Gustaf. Gubben St—hal meddelade
honom genast sitt och baronens samtal.

(Forts.)

Paxtine

TOILET ANTISEPTIC

Håller andedräkten, tröaderna, munnen
och kroppen rena och friska från ondska
gukdomerna och motbjudande lukt,
som västen, skpa och sandpulver orsaka
icke kan göra. Ett
beaktadande
smittöfverbyggs-
de och luftrens-
de toliet - rakvisit
af saligt förstär-
ket och anord-
ning. — Öfverdrif
för inflammation i
ögon, strupe och
näs- och lifmedel-
kattar. I drog- och
toilett-affärer, 50c,
eller betald i för-
skott med posten.

Star profylaktiskt med "Health and Beauty" bok
och frill.

The Paxton Toilet Co. Boston
Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna num-
mer af Kronolandet i Manitoba
och Nordvest Territorierna, un-
dantagandes 8 och 26, hvilka ej
äro upplåtna för homestead eller
reserverade som ved-lotter för
settlarne eller för andra ändamål,
kunna upptagas som homestead
af hvilken person som helst, som
är ensam hufvud för en familj,
samt hvarje mansperson, som
fyllt 18 år, till storken af en
kvartsection å 160 acres, mer el-
ler mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på
landkontoret i det distrikt, där
landet är beläget, eller om home-
stead-tagaren så önskar, må han
på begäran hos "The Minister of
the Interior, Ottawa", "Commis-
sioner of Immigration, Winni-
peg", eller till det respektiva lo-
kala landkontoret erhålla rättig-
het att låta ett ombud uttaga till-
trädesbeviset för honom. En af-
gift af \$10.00 erlägges för till-
träde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande home-
stead-lagen skola skyldigheterna
fullgöras på följande sätt, näm-
ligen:—

1) Genom att minst sex måna-
der bygga och bo på landet hvar-
je år under en termin af minst
tre år.
2) Om fadern (eller modern
om mannen är död) till en per-
son som är berättigad att upp-
taga homestead, bor på en farm
i grannskapet af det homestead,
som af sådan person upptagits,
uppfyller fastskyldigheten un-
der den tiden före patentets er-
hållande af sådan person genom
att vara bosatt hos sin fader och
moder.

3) Om en nybyggare har er-
hållit patent på sitt första home-
stead, eller Certificat för utföran-
det af sådant patent attesterat
af i den ordning, som föreskrif-
vs i Dominion Lands Act, samt
erhållit tillstånd för ett andra
homestead, uppfyller skyldighe-
ten under tiden före patentets
erhållande genom att vara bo-
satt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin
permanent bostad på farm, som
äges af honom i grannskapet af
hans homestead, uppfyller bo-
fastskyldigheten genom att vara
bosatt upp nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående
menas antingen samma town-
ship eller ett därmed samman-
hängande.

Homesteadtagare, som vilja till-
godogöra sig förmånerna af be-
stämmelserna 2, 3 och 4, måste
öfva minst 30 acres eller hålla
20 kreatur jämte erforder-
liga stallbyggnader, samt des-
utom hafva 80 acres ordentligt
inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som
brister i att fullgöra homestead-
lagens skyldigheter, riskerar att
få sitt homestead annullerat och
öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

Kan inlämnas vid slutet af de
tre åren till den lokala iandagen,
under agenten eller home-
stead-inspektören. Innan denna
begäran insändes, måste settlar-
ne gifva sex månaders skriftlig
notis till "the Commissioner of
Dominion Lands", Ottawa, att
han ämnar uttaga patent.